

תת"ע 11585/10/18 - מדינת ישראל נגד שי עמר - בעצמו

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 11585-10-18 מדינת ישראל נ' שי עמר
תיק חיצוני: 34117408921

בפני כבוד השופטת איילת גרבי
מאשימה
נגד
נאשמים
הכרעת דין
מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד גלי שקרגי
שי עמר - בעצמו

1. ביום 24.10.18 הוגש נגד הנאשם כתב אישום המייחס לו, ביצוע עבירה בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה.

במועד שנקבע להקראת כתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו וטען כי נהג במהירות של 45-50 קמ"ש וכי הולך הרגל עמד על שטח ההפרדה ובכלל לא הגיע למעבר החציה.

הנאשם לטענתו המשיך בנסיעתו, הסתכל ממול וראה ניידת משטרה שעומדת בצד. עוד טען כי היה לו יכוח בעבר עם השוטרת אשר מסרה לו את הדוח נשוא כתב האישום כשבוע לפני כן, בעניין אחר, שאינו קשור לאירוע נשוא כתב האישום.

2. כשלושה ימים לאחר כפירתו של הנאשם הוגש לבית המשפט מסמך נוסף מטעם הנאשם ובו חזר על טענתו והוסיף כי השוטרת בניידת סימנה לו בידה לעצור, ביצעה פניית פרסה ונעצרה באדום לבן.

עוד הוסיף הנאשם בדבר אירוע קודם עם אותה שוטרת, ולטענתו לאחר שהסתכל במראת צד ברכב המשיך בנסיעה על מנת שלא תגרם תאונה.

3. בעת שנשמעו הראיות העידה עדת המאשימה - עת/1 אתי שמואל, והנאשם העיד אף הוא והגיש מטעמו את צילום הצומת אשר זוהה על ידי עדת המאשימה וסומן כנ/1.

4. **לאחר שמיעת הראיות החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום - עבירה בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה, ולהרשיעו תחת זאת בעבירה בניגוד לתקנה 67(א1) - סמל סעיף 7041 לתקנות התעבורה.**

5. הוראת תקנה 67(א) לתקנות התעבורה קובעת כי נוהג רכב המתקרב למעבר חציה, והולכי רגל חוצים במעבר, יאפשר להם להשלים את החציה בבטחה ואם יש צורך בכך יעצור את רכבו לשם כך.

6. בהתאם לאמור בהודעת תשלום הקנס שנמסרה לנאשם וכן בהתאם לעדותה של עדת המאשימה, הבחינה העדה כאשר הגיעה מהכוון הנגדי לכוון נסיעתו של הנאשם בנער אשר תיאורו מופיע בכתב האישום כאדם דתי, חוצה את מעבר החציה, כאשר רכבו של הנאשם אשר הגיע מימינו המשיך בנסיעה רצופה ולא נתן לו זכות קדימה.

הולך הרגל, כמתואר בהודעת תשלום הקנס וכן בעדותה של עדת המאשימה, הספיק לרדת לכביש בערך כפס אחד במעבר החציה.

בעדותה של עדת המאשימה חזרה על האמור בהודעת תשלום הקנס ואף אישרה את צילום הצומת שהוצג לה על ידי הנאשם וזה הוגש וסומן כנ/1. יחד עם זאת בחקירתה הנגדית לא ידעה העדה לומר באיזה מרחק עמדה ממעבר החציה, ואולם טענה כי גם אם היתה רחוקה כפי שטען הנאשם, הצליחה להבחין בכך כי הולך הרגל הספיק לרדת כפס אחד במעבר החציה.

7. אם כן עדותה של עדת המאשימה חסרה ככל שהדבר נוגע למרחק ממנו הבחינה בהולך הרגל, שכן כאמור לא ידעה לומר מאיזה מרחק הבחינה בו, ועל כן לא ניתן לאמוד או להעריך האם יכולה היתה העדה להבחין בדרך שהספיק הולך הרגל לחצות בתוך מעבר החציה. יחד עם זאת אין בידי לקבוע כי עדותה זו של עדת המאשימה, איננה מהימנה, שכן באופן כללי העידה באופן רצוף והגיוני.

מנגד, הנאשם לטענתו הגיע מכוונה הנגדי של הניידת ולטענתו הולך הרגל עמד על אי התנועה המשולש, ועדיין לא התחיל לחצות ובכלל לא הגיע למעבר החציה. עוד העיד כי נהג במהירות של 45 עד 50 קמ"ש, וכך גם נרשם מפיו בפרק "דברי הנהג" בדו"ח, ואף הבהיר כי מאחר שהולך הרגל לא הגיע למעבר החציה, לא עצר את נסיעתו והמשיך בנסיעתו הרצופה.

הנאשם חזר והבהיר כי הולך הרגל היה על אי התנועה, ומאחר שישנם שלושה מעברי חציה כלל לא היה בטוח שהולך הרגל התכוון לחצות את מעבר החציה, אשר בכוון נסיעתו של הנאשם.

בסיכום דבריו וכן בפרק "דברי הנהג" בדוח, חזר הנאשם והבהיר כי אין כל חובה לעצור לפני מעבר חציה ואילו היה עוצר יכול היה לגרום לתאונת דרכים בשל כלי רכב מאחוריו.

8. אם כן הנאשם חזר על גרסתו כי הולך הרגל עמד על המדרכה, קרי על אי התנועה וכלל לא החל בחציית מעבר החציה, וזאת בניגוד לגרסת המאשימה על פי עדות עדת המאשימה. לא מצאתי כי יש להעדיף בעניין זה את עדותה של עמדת המאשימה על פני עדותו של הנאשם, שכן גם עדותו היתה

רצופה וסבירה על פניה, ובמצב דברים זה אני סבורה כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח את יסודות העבירה אשר יוחסה לנאשם בכתב האישום.

9. אחד מיסודותיה העובדתיים של העבירה היא כי הולכי הרגל חוצים במעבר, קרי נמצאים בתחילתה או בעיצומה של חציית מעבר החציה. מאחר שלא מצאתי כי יש להעדיף את גרסת המאשימה כי הולך הרגל לכאורה החל לכאורה בחצייתו של מעבר החציה, הרי שלא התקיים היסוד העובדתי העיקרי והרלוונטי להרשעה בעבירה בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה.

10. הנאשם בהתאם לגרסתו כאמור נהג את רכבו במהירות של כ-45 עד 50 קמ"ש ולטענתו הולך הרגל עמד על אי התנועה וטרם החל בחצייתו של מעבר החציה.

הנאשם אף הגיש כאמור את נ/1 - צילום מקום האירוע, ממנו עולה כי במרכז הכביש ישנו אי תנועה משולש, אשר בכל אחד מצלעותיו ישנו מעבר חציה.

אין מחלוקת כי הולך הרגל החל דרכו בחציית מעבר החציה הימני, כפי שנראה בנ/1, ולטענת הנאשם עמד על אי התנועה, קרי על המדרכה וטרם החל בחציית מעבר החציה השני.

במצב דברים זה עמדו בפני הולך הרגל שתי אפשרויות, האחת חציית מעבר החציה השמאלי והשנייה חציית מעבר החציה שלפניו והממוקם בכוון נסיעתו של הנאשם.

11. טענתו של הנאשם הן בעת שניתנה לו הודעת תשלום הקנס והן בעת שמיעת הראיות, עליה אין מחלוקת, היא כי לא עצר בהתקרבו למעבר החציה והמשיך בנסיעתו, הגם שנהג במהירות של 45 עד 50 קמ"ש בכביש עירוני בתוך העיר נתיבות, למעשה מביאה לכך כי פעל בניגוד לתקנה 67(א1) לתקנות התעבורה.

על הנאשם כמי שהתקרב למעבר חציה חלה חובה על פי תקנה 67(א1) לתקנות התעבורה להאט את רכבו אם הולך הרגל, בדיוק כפי שטען הנאשם, עומד על המדרכה בסמוך למעבר החציה.

הוראת תקנה 67(א1) קובעת כדלקמן:

"נוהג הרכב המתקרב למעבר חציה, יאט את רכבו אם הולך רגל עומד על המדרכה בסמוך למעבר החציה ואם ניכר שבכוונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש, יתן לו זכות קדימה".

12. יתרה מכך גם הוראת תקנה 52(6) לתקנות התעבורה, קובעת כי חייב נוהג רכב להאט את מהירות הנסיעה, ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, בכל מקרה שבו צפויה סכנה לעוברי דרך או לרכוש,

לרבות רכבו הוא ובמיוחד במקרים המנויים בתקנה זו, ובין היתר בסעיף קטן 6 שעניינו: "בהתקרבו למעבר חציה."

בת"ד (חי) 30007/08 מ"י פרקליטות מחוז חיפה פלילי נ. חיימוב שמואל, קבע בית המשפט כי כפי שנקבע בע"פ 558/97, מהירות הנסיעה בכלי רכב צריכה להיות תואמת את הנסיבות ואת הסיכון למשתמשים בדרך. במסגרת קביעת סבירות המהירות ונסיבות המקרה, יש להתחשב בכך שהרכב מתקרב למעבר חציה.

על פי נורמה זו, הקבועה בתקנות התעבורה, תוכרע גם השאלה אם מהירות נהיגתו של נהג ברכב היתה רשלנית אם לאו.

בהמשך מציין בית המשפט כי חלק מהנסיבות להן צריך נהג רכב ליתן דעתו בהתקרבו למעבר חציה, הוא בשאלה אם יש מי אשר מתכוון לחצות את הכביש במעבר החציה ואם כן - להתאים את מהירות נהיגתו למקרה של חצייתו את הכביש, וזאת כדי לכבד את זכות הקדימה של הולך הרגל במעבר חציה. על הנהג לצפות שזה ינסה לחצות את הכביש, שאולי לא יהיה ער לרכבו המתקרב, אולי יטול על עצמו סיכון של חציה על אף התקרבות הרכב, אולי יסמוך על כך שהרכב יכבד את זכות הקדימה שלו. על נהג להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצידו של הולך הרגל.

יתרה מכך, גם על פי גרסתו של הנאשם, מאחר שמצויים באי התנועה שלושה מעברי חציה (את הימני שביניהם כבר חצה הנאשם), ולטענתו לא יכול היה לדעת איזה משני מעברי החציה הנותרים בכוונת הולך הרגל לחצות, הרי שביתר שאת מוטלת על הנאשם חובה להאט את רכבו, שכן הוא אינו יודע בוודאות בשלב זה, כי בכוונת הולך הרגל לחצות דווקא את מעבר החציה שאינו בכוון נסיעתו שלו.

13. אם כן מגרסתו של הנאשם בלבד, יש להרשיע את הנאשם בעבירה בניגוד לתקנה 67(א1) לתקנות התעבורה (עבירה אשר לא נושאת לצידה ניקוד).

14. הרשעה זו של הנאשם בעבירה בניגוד לתקנה 67(א1) נעשית בהתאם לסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב - 1982 ולפיו בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו בפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן.

מאחר שמדובר על הרשעה בעבירה זו על יסוד גרסתו של הנאשם בלבד, אשר הוצגה ביוזמתו והתקבלה על ידי בית המשפט כגרסה מהימנה, הרי שמתקיים בהכרח התנאי בדבר מתן הזדמנות סבירה לנאשם להתגונן.

15. לסיום כאמור אני מזכה את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום - עבירה בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה, ומרשיעה אותו בעבירה בניגוד לתקנה 67(א1), סמל סעיף 7041, לתקנות התעבורה.

16. קובעת טיעונים לעונש ליום 20.12.18 בשעה 12:00.

המזכירות תשלח עותק הכרעת הדין לצדדים.

ניתנה היום, כ"ח כסלו תשע"ט, 06 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.